

1. Výklad pojmu nepřístojné jednání nebo chování podle odst. 2, čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb.

2. Dojde-li při veřejném průvodu, pořádaném spolkem, k nepřístojnostem ve smyslu čl. 3, odst. 2 org. zák. č. 125/27 Sb., lze pro zanedbání povinné péče podle tohoto ustanovení potrestati nejen předsedu spolku, nýbrž i všechny osoby, které ke konání pořadatelské služby při průvodu tom byly ustanoveny nebo službu takovou fakticky konaly.

Ke skutkové podstatě přestupku odst. 2 čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb. se vyžaduje nepřístojné jednání neb chování. Pod tento pojem nespadá jen jednání pozitivní, nýbrž též pouhé opominutí učiniti něco, co žádá pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost. Je zřejmo, že výraz »jednání nebo chování« byl volen zúmyslně tak široce, aby sem bylo možno pojmouti jakoukoli nepřístojnost, ať se na venek projevuje čímkoli, tedy jistě i pouhým opominutím (na př. jistě by sem spadalo demonstrativní nesmeknutí, resp. nepovstání při zvucích státní hymny a pod.).

Ustanovení § 11 shromažďovacího zákona č. 135/1867 ř. z., kde mluví o »Leiter und Ordner«, jest chápati tak, že stihá zodpovědností za péči o zachování pořádku při veřejných průvodech nejen přímé uspořadatele jejich (na př. funkcionáře spolku průvod pořádajícího), nýbrž i osoby, které mají při průvodu pořadatelské funkce v užším smyslu, t. j. osoby určené k tomu, aby třeba i jen v jednotlivých úsecích průvodu dbaly o udržení pořádku. Těmto osobám jest stejně jako zodpovědným funkcionářům spolku průvod pořádajícím uložena povinnost, aby během průvodu nedošlo k nepřístojnostem. Dojde-li následkem zanedbání povinné péče těchto osob k nepřístojnostem ve smyslu čl. 3, dst. 2 zák. č. 125/27 Sb., lze i tyto osoby potrestati pro zanedbání povinné péče podle tohoto ustanovení.

Nález ze dne 21. října 1937 č. 13.127/37.

O risiku hospodářské produkce, jež charakterisuje poměr spolupodnikatelský ve smyslu úrazového zákona, lze mluvit jen tehdy, když hospodářská činnost v podniku jako taková podle svého výsledku mohla by míti za následek hospodářské újmy pro spolupodnikatele.

Osoba A koupila ve veřejné dražbě zařízení podniku úrazovým pojištěním povinného od osoby B a zakoupený inventář zapůjčila bezplatně a bezúročně téže osobě k provozování podniku.

Na sporu byla otázka, zda právem jest vzhledem k tomu pokládati s hlediska úrazového zákona osobu A spolupodnikatelem osoby B.

Paragraf 11 úrazového zákona stanoví, že za podnikatele podniku povinného pojištěním pokládá se ten, na jehož účet provozování se děje. Ustanovení toto vyložila judikatura v ten rozum, že provozování se děje na účet určité osoby tehdy, když tato osoba má risiko hospodářské produkce a když jí připadá důsledně i zisk

z této produkce (podnikatelský zisk) (srovn. na př. nález Boh. A. 7995/29).

Při podniku, na němž je materiálně zúčastněno více osob, dá se jen dle povahy jednotlivých případů posouditi, lze-li všechny účastníky považovati za podnikatele čili nic. Pouhý hospodářský zájem na výsledku provozování určitého podniku sám o sobě ještě nezakládá poměr spolupodnikatelský.

Okolnost, že stěžovatel vložil do podniku zařízení, a že toto stěžovatelovo zařízení může býti při provozování podniku poškozeno a zničeno, sama o sobě není znakem, že stěžovatel má hospodářské riziko provozu, neboť o něm bylo by lze mluvit jen tehdy, kdyby hospodářská činnost jako taková dle svého výsledku mohla míti za následek, že nastane poškození nebo ztráta zařízení závodu. Půjčila-li však osoba A osobě B zařízení podniku k bezplatnému používání, aniž je, jak tvrdí, na finančním efektu provozování podniku interesována, nejde při nebezpečí poškození nebo ztráty zařízení podniku o riziko podnikatelské, nýbrž jde o riziko, které má každý, kdo půjčuje někomu jinému určité věci k bezplatnému užívání, že tyto půjčené věci budou v době zapůjčení poškozeny.

Nelze přece důvodně míti za to, že by majitel zařízení, jehož je potřeba k provozování podniku, půjčil-li toto zařízení nějaké osobě k provozování podniku, byl již proto podnikatelem, poněvadž poškození nebo zničení půjčeného zařízení by se ho materiálně nedotklo.

K založení poměru spolupodnikatelského se vyžaduje, aby vzájemný vztah podnikatele k osobě jiné byl takový, že tato osoba půjčivší zařízení k účelu provozování podniku, měla úmysl a možnost bezprostředně participovati na výnosu podniku v ten způsob, že se jí poskytuje za její přispění v podniku protiplnění, záležející v účasti na celém výtěžku podniku, čímž toto protiplnění nabývá povahy zisku podnikatelského (srovn. Boh. A. 7995/29 a 12646/36).

Nález ze dne 26. října 1937 č. 15.040/37.

Všeobecný zákaz vydaný bezpečnostním úřadem I. stolice podle čl. 2 a 3 zák. č. 125/27 ve formě vyhlášky a adresátům zákazu individuálně nedocrucený, má povahu abstraktní normy, jež sama o sobě nemůže býti brána v odpor opravnými prostředky.

Bezpečnostní úřad I. stol. vyhláškou podle čl. 2 a 3 zák. č. 125/27 Sb. zakázal umístování peněžních herních přístrojů na místech veřejně přístupných.

K námětu stížnosti, jež stála na stanovísku, že vyhláška omezuje nepřípustným způsobem stěžovatelova nabytá práva z koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické, uvedl soud toto:

Vyhláška, o níž jde, svým obsahem všeobecně stylisovaným, neoznačujíc osoby, jež by byly individuálními adresáty jejími, jest opatřením generelním, které má povahu abstraktní normy. Avšak